

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cloș
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!
ISSN-L 2734 -6889

ISSN 2734-6889

BARTOȘ GRIGORE - General de brigadă (rtg.) - Infanterie **„Mi-am slujit țara cu credință, convins că adevărul și dreptatea vor triumfa”.**

Sunt copil de ardelean, dintr-o așezare situată pe limes-ul de nord al Imperiului Roman (azi satul Rugășești, comuna Cășeiu, județul Cluj). Bunicul dinspre tată a trebuit să plece din Ardealul oprimat (în America), pentru a-și făuri o viață mai bună. S-a întors acasă și doarme în țărâna Transilvaniei. Bunicul dinspre mamă a luptat sub steagul austro-ungar pe Isonzo în Italia, unde a plecat cântând românește, pe când sergenții îl înjurau ungurește, iar ofițerii comandau nemțește. S-a întors acasă, cântând „Deșteaptă-te, române!”, având în fruntea regimentului sfântul tricolor roșu - galben - albastru. M-am născut la 16 aprilie 1951, în Ardud, județul Satu Mare, în familia lui Ioan și Dochia, o familie de țărani cu 14 copii, eu fiind al 13- lea copil.

Tatăl meu, născut în anul 1903, decedat la 84 de ani, a trăit sub toate regimurile secolului trecut. A fost puțin școlit, deoarece primul rezervist mobilizat al satului a fost dascălul român, mort în Galiția, pentru coroana bicefală. Astfel, a fost nevoit să fie un autodidact. În ajunul Crăciunului anului 1918, împreună cu alți săteni a alergat la Dej, pentru a „asista” la mult-dorita sosire a armatei române în oraș. Deși înainte văzuse cătane nemțești, austriece și ungurești și aștepta niște voinici ca-n poveștile bătrânilor, la apariția soldaților români rău îmbrăcați, cu cai oboșiți, ce abia trăgeau tunurile, a fost cam dezamăgit. Însă, după cum se exprima tata, „erau cei mai frumoși soldați din lume, pentru că vorbeau românește!” și, adaug eu, ei au atârnat opinca românească pe Parlamentul din Budapesta, ca unul din însemnele trăinicieii noastre ~~și a Uitejiei, ostadevunită~~ conducătorul bisericii baptiste din orașul Ardud (atunci comună), județul Satu Mare.

Eu, al 13-lea copil, născut în anul 1951, nu aveam mari șanse de a mă școli fără bani. Mai mult, ungerii, în elanul neocomunist, l-au obligat pe tata să-și dea „de bună voie” cele 7 ha de pământ la „tovarăși”. Am urmat Școala Generală (cls. I-VIII) în localitatea natală, după care am urmat Liceul din Ardud (cls. IX-a), apoi, în 1967-1970, Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava. Acolo, în umbra mănăstirilor voievodale, călugării de la Gropnița marelui voievod Ștefan, ne-au îndemnat să nu admitem nimănui să mai traseze linii pe harta României. M-am înscris apoi, în anul 1970, la Școala Militară de Ofițeri Activi „Nicolae Bălcescu” din Sibiu (actuala Academie a Forțelor Terestre), pe care am absolvit-o în anul 1973, fiind șef de promoție la specialitatea „cercetare”, arma infanterie. Având dreptul să aleg, am optat pentru garnizoana Oradea, oraș pe care l-am considerat un centru al culturii, eleganței și toleranței. Astfel, am fost numit comandant pluton cercetare pe T.A.B.C. în Compania 2, Batalionul 119 Cercetare, Oradea. După mai multe încercări de a urma cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, respinse pe motive de dosar de cadre, comandantul Diviziei 11 Mecanizate,

2

generalul Ion Bordei, a avut curajul să mă susțină. Evident, am plecat la Armata a 4-a la Cluj, unde m-a primit locțiitorul comandantului, generalul Ion Dândăreanu. La răspunsul acestuia că „ocupi o funcție bună” i-am replicat că am dreptul la studii în țara mea, și că o să merg la Președintele statului, Nicolae Ceaușescu, considerând că am ajuns să umblu cu jalba în proțap pe la împărății, precum Horea. Nu a fost nevoie, Ministrul Apărării, eruditul general Ion Coman, pe nedrept batjocorit și întemnițat după anul 1989, mi-a aprobat cererea. Și astfel, spre surprinderea mea, am luat examenul pe locul 2 (din 1200 de ofițeri).

În perioada 1980-1982 am urmat Academia Militară Generală, pe care am absolvit-o în anul 1982. Activitatea mea profesională poate fi rezumată astfel: Am lucrat în calitate de comandant de pluton cercetare în perioada 1973-1974 în Batalionul 119 Cercetare, locțiitor comandant de companie (1975-1976), șef birou pregătire de luptă în Batalionul 119 Cercetare (1976- 1978), ofițer în statul major al Batalionului 119 Cercetare, apoi șef de cercetare la Brigada 1 Vânători de Munte (1982-1984), șef al cercetării în Regimentul 21 Mecanizat (1984-1985) locțiitor comandant batalion cercetare (1985-1986), ofițer 2 Biroul Operații și Pregătire de luptă, apoi la șeful de stat major al Diviziei 11 Mecanizate din Oradea (1985-1990) șef al 105 biroului contraspionaj al Diviziei 11 Mecanizate (1990), ulterior, șef al biroului Operații și Pregătire de Luptă al Diviziei 11 Mecanizate (1990-1994) locțiitor al Brigăzii 11 Mecanizate din Oradea (1994-1995) și comandant al Brigăzii 11 Mecanizate „Carei” (1995-1997).

În anul 1994 am urmat cursul post academic superior de 6 luni - șef de promoție. Pe timpul evoluției carierei militare am absolvit cursul de specializare în alpinism militar, rachete tactice și operative ș.a. Am fost pensionat în decembrie 1997, la cerere, pentru că m-am opus restructurării Armatei Române prin desființarea de unități și mari unități. În 28 de ani de carieră militară, am avut 14 funcții, începând de la cea de comandant de pluton și până la cea de comandant al Brigăzii 11 Mecanizate „Carei”, de care mă leagă cele mai frumoase realizări și amintiri, însă și cele mai mari decepții. Îmi amintesc cu mult respect de dragii mei camarazi din Batalionul 119 Cercetare. Însă, din respect, înaltul onor îl voi da întotdeauna celui ce mi-a fost, înainte de comandant de companie, un dascăl al onoarei, cinstei și profesionalismului: maiorul Emanoil Silaghi.

XXX

După pensionarea din activitatea militară, am lucrat în viața civilă ca inspector la o regie autonomă subordonată Primăriei Oradea, până la pensionarea definitivă, în ANUL 2009. Sunt membru fondator al Filialei Oradea al Societății Cultural Patriotice „Avram Iancu”, constituită la 23-24 iunie 1994. De asemenea, sunt președinte executiv al Filialei Oradea din anul 2012, vicepreședinte în Consiliul Național din 12 iulie 2014 și fondator și editor al revistei „Identitatea Națională”. Am publicat articole referitoare la semnificația Zilei de 1 Decembrie 1918, Ziua eliberării Oradiei la 20 aprilie 1919, eliberarea Oradiei în 12 octombrie 1944, personalitatea și rolul lui Mihai Viteazul, Avram Iancu, semnificația zilei de 25 octombrie 1944 în istoria României. Împreună cu Biroul Executiv al Filialei Oradea, am organizat concursul „Avram Iancu în conștiința neamului românesc” la nivelul gimnazial și liceal de 20 de ani, iar ulterior „Premiem excelența - Olimpici bihoreni, pe urmele lui Avram Iancu”. Personal am participat la toate activitățile organizate de Consiliul Național la Cluj Napoca, Țebea, Câmpeni, Alba Iulia, Brad, Beiuș, Arad, Mărișel, Satu Mare, Carei și alte filiale. Sunt autor al lucrărilor „Cercetași sub Drapel”, „Întâmplări cu cercetași”, „1989, Români contra români” - 106 care a stat la baza unei de teze de doctorat, precum și la cercetări asupra liniei fortificate „Carol al II-lea”.

În politică m-am implicat inițial cu entuziasm, fiind consilier județean timp de un mandat, președinte al unor filiale județene ale partidelor de stânga, ajungând la concluzia că între educația riguroasă a unui militar și micimea politrucilor este o prăpastie imposibil de traversat. Am fost premiat cu medalia „Meritul Militar”, clasa a II-a și clasa I-a, Ordinul „Meritul Militar”, clasele III, II și I, Medalia „30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă”, Diplome de excelență, de merit și recunoștință. În calitate de președinte executiv al Filialei Oradea și membru fondator am dezvelit o placă comemorativă în Oradea pentru a consemna popasul lui Avram Iancu din 8-9 februarie 1850, aflat în

drum spre Viena - pentru a apăra cauza românilor din Transilvania. Sunt membru de onoare al U.N.C.M.R , județul Bihor, membru fondator și activ în o serie de asociații și fundații culturale, precum Uniunea „Vatra Românească”, Secția de Istorie Militară Oradea, Asociația „Pro Basarabia și Bucovina”, Asociația „Clio”, Asociația „Cultul Eroilor - Regina Maria”, județul Bihor, Asociația de prietenie româno-franceză, Asociația „Mihai Viteazul” și altele, în care am desfășurat și desfășor o bogată activitate cultural educativă.

Am publicat peste 100 articole cu caracter cultural, istoric, cu referințe la tradițiile militare ale Diviziei 11 Mecanizate și județul Bihor, dintre care cca. 70% le-am publicat în „Crișana”, „Phoenix”, revistele „Unu”, „Aletheia”, „Cetatea Biharia”, „Europa”, „Bihoreanul”, „România Mare” ș.a. Am publicat în „Iancule Mare” - Avram Iancu - Instantanee (56/2014) Filiala Oradea (57/2014), Avram Iancu - Erou Național și vizionar european (62/2016). Mulțumesc istoricilor dr. Vasile Lechințan și col. dr. Vasile Tutula, care m-au inclus în cartea Oameni de seamă ai Societății Cultural - Patriotice „Avram Iancu” din România, publicată în Editura „Ecou Transilvan”, Cluj Napoca, 2016 (p. 40-42), sub genericul „Vă vorbește despre colegul vostru din clasa X-XII D, din banca a doua rândul de la geam. La Centenarul Marii Uniri, după 21 de ani de așteptare, am fost avansat la gradul de general de brigadă în rezervă. Frumoasă recunoaștere, însă tardivă.

**

Profesia de militar a fost marea mea iubire din momentul în care am auzit povești despre militari și am văzut militari. Eram în ultimul 107 semestru al clasei a IX-a, când a sosit în liceul nostru din Ardu, un domn ofițer foarte pedant, care avea sarcina să selecteze copii pentru liceele militare. Printre cei dornici de a urma liceul militar m-am numărat și eu. Pe mine m-au recomandat notele obținute în clasele din școala generală și în prima clasă de liceu și sănătatea trupului și a minții. Toți cei care doreau să devină elevi militari au fost verificați din punct de vedere al sănătății. Pentru a fi acceptați în calitate de candidați toți am dat probă din pregătirea fizică, unde cu greu am trecut „linia de sosire”, deoarece atunci eram mai scund. După o chibzuită analiză și verificări, am fost doar doi aleși, din care unul pentru Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza și eu pentru „Ștefan cel Mare” din Câmpulung.

Liceul militar amplasat la poalele Rarăului m-a impresionat prin toate: începând cu numele, impozanța clădirii, ordinea, curățenia, grija față de copii, dăruirea dascălilor și îndeosebi uniforma. După prima vacanță petrecută în Ardu, deja erau colegi mai mici care s-au lăsat fascinați de uniformă și au urmat meseria armelor: col.(r.) Moș Eugen, col.(r.) Vaida Viorel, col.(r.) Peter Petre, gral. Bg.(r.) Vlaicu Alexandru. Fiecare profesor avea impresia și certitudinea că disciplina lui este cea mai importantă, de aceea îi iubesc și acum. Pe mine m-au „bântuit” două materii: muzica și matematica. La muzică nu era nimic de făcut, căci eram un afon perfect. Cu matematica lucrurile au stat altfel. Deși în clasele anterioare meditam alții copii din sat, datorită conduitei profesorului de profil față de cei mai slabi și îndeosebi de fete, pe care le trata cu violență, încet-încet nu mi-a mai plăcut, mai ales că în familia mea nu am cunoscut violențele fizice. Astfel, domnul profesor Neculai Cojocari, la început de trimestru, îmi aplica un „șah” dur, către sfârșit încă unul dătător de speranță și în final, paiul salvator. Această metodă nu am înțeles-o, mai ales că la celelalte materii aveam note frumoșele, luând în fiecare an premiul II. Pe Ionel Sinescu, din clasa noastră, nu l-a întrecut niciunul. Deși lupta era acerbă, s-a desfășurat în tot liceul la cote frumoase, dar fără invidie. Astfel, la pregătirea bacalaureatului, stăteam zile în șir pe deal, pe pătură, într-un peisaj mirific și rezolvam probleme la mate sub îndrumarea celui mai bun și dezinteresat prieten: Rusu Ștefan (Fănică) din Liteni, Fălticeni, Suceava. Au fost clipe frumoase, au fost excursiile, defilarea în fața Conducerii Statului din 1969, olimpiadele, iernile crâncene, dar câte și 108 mai câte... Îmi amintesc cum eu, care veneram istoria, boală de care nici azi nu m-am lecut, am ajuns să primesc un 3 de la iubita profesoară Muha Victorița (așa o alintau colegii). Se aciuse un nărav, ca cei care mai așteptau să fie treziți cu câte un cocoloș de pâine sau de hârtie de către colegi. Victima indirectă am fost eu, pentru că „bomba” trasă de un slab „artilierist” a aterizat pe catedră, iar eu am izbucnit în răs. Evident,

doamna m-a scos la tablă și m-a plimbat prin istorie de la Alexandru Macedon până la zi, adică Războiul Crimeei. Ca orice „berbec”, m-am oprit când am terminat plimbatul. Atunci Victorița m-a întrebat: „De cei ai răs? Dă-ne un răspuns”. Eu am replicat: „Am crezut că știți”. Victorița a spus: „Că știu?”, poruncind: „Ieși afară, trei”, adică nota 3 la istorie. Toate întâlnirile hazlii ne fac să ne mai descreețim frunțile și la întâlniri să ne regăsim anii tinereții. Mie și colegului Sighiartău Silviu ni s-a părut că vom ajunge piloți militari, dar la examenul medical efectuat de o comisie din Spitalul Militar Central, am căzut proba oftalmologică, ambii având ochelari. Cum eram în relații bune cu medicul militar, un inimos locotenent care îmi lăsa cheia de la cabinet și acces la mașina de scris unde îmi scriam poeziile publicate în revista „Orizont”, ne-am pus la punct cu toate testele și am făcut „recurs”. La București, un domn colonel doctor după ce le-am trecut cu brio ne-am pus la niște aparate. După ce i-a spus asistentei: „Domnișoară”, du-te puțin „la o cafea”, ne-a poftit să luăm loc. Deja triumfam! La ce armă vreți? La aviație? Nu vă e jenă să încercați să trișați, un colonel cu părul alb?. La infanterie!”

Recitind Monografia Liceului Militar „Ștefan cel Mare” și cartea scrisă în onoarea dragilor dascăli Ana și Mihai Bejinariu, pot să apreciez că într-adevăr, prin marile valori pe care le-a făurit cu multă pasiune, a fost un liceu de elită al învățământului românesc, atât militar cât și civil. Meritul aparține marilor dascăli ai liceului meu de suflet, colegilor de clasă pe care mi-i amintesc (pe fiecare în ce bancă au stat), ofițerilor, celorlalți colegi din cele 9 clase, cât și promoțiilor de dascăli și elevi ce ne-au stat înaintași și celor care au venit după noi. Și astăzi, după o jumătate de secol de la absolvirea liceului îmi mențin convingerea că Promoția noastră, 1970, care a donat banii adunați pentru banchetul de sfârșit de an, sinistraților inundațiilor din acel an, a fost doar o verigă. Tuturor le păstrez o pioasă recunoștință. „Vivat Academia, Vivat Profesores!”

Din perioada în care am avut calitatea de ofițer al armatei române, readuc în memoria camarazilor noștri câteva momente pe care le-am trăit și pe care le consider pline de învățăminte. După desființarea structurilor contrainformative, în anul 1990 am fost numit șeful biroului contraspionaj al diviziei. Nu mi-a plăcut. Mai ales după ce, intrând în posesia documentelor foștilor securiști, am cunoscut direct metodele grosiere, antiromânești, cu care au ținut armata sub control politic. Printr-o „anonimă bărbătească”, am fost imediat reclamat ministrului V.A. Stănculescu, precum că eu, fiind înainte ceva secretar B.O.B., am „tăiat și spânzurat”, când eu de fapt am fost de mai multe ori pus în situații delicate, datorita credinței rudeniilor, precum și a faptului că o parte (mică) trăiau în Occident (am fost amenințat inclusiv cu trecerea în rezervă). Adevărul umblă cu capul spart, dar nu moare. Recunosc că, din disprețul răului pe care nu l-am meritat atâția ani (în calitate de secretar B.O.B., în rubrica pentru cotizații din carnetul meu de partid), am scris „25 dec. 1989, Ceaușescu împușcat. Crimă politică”, apoi am semnat. Quod erat demonstrandum! Era Sfânta zi a Crăciunului! În timpul furtunoaselor evenimente din anul 1990, am fost ales vicepreședinte al asociațiilor „Vatra Românească” și „Pro Basarabia și Bucovina”, filiala Bihor. O nouă „anonimă semnată” la ministrul apărării. Eram comunist, antimaghiar și antisovietic. Mai lipsea „antimagnetic”. Având în vedere ordinul idiot de a se retrage tot armamentul, muniția, tehnica, echipamentul și aparatul de la fostele gărzi patriotice în depozite, în calitatea mea de șef al biroului operații al Diviziei 11 Mecanizate, în urma evenimentelor de la Târgu Mureș din anul 1990, am întocmit un plan de înarmare a populației românești din județele Bihor și Arad, cu acordul comandantului Diviziei 11 Mecanizate, generalul Mihai Corneliu Lungu. Planul îl cunoștea și șeful de Stat Major. Despre decizia ostașilor Diviziei 11 Mecanizate și Diviziei 79 Infanterie Moto de a se bate pentru țară și despre intenția noastră de a nu executa ordinul (eventual) de cedare fără luptă, ci de a organiza rezistența armată în Munții Apuseni, precum Avram Iancu, l-am informat și pe Dl. Profesor Universitar Dr. Viorel Faur, senator al României, spre a înștiința conducerea statului. Eu nu puteam gândi și nu accept ca Armata Română să se retragă din Ardeal și din oricare parte a țării, mai ales fără luptă, ca în anul 1940, cu țevile armelor în pământ, iar românii, ținându-se de garduri, să întrebe: „Pe noi, fraților, cui ne lăsați?”. Peste un timp, o nouă informare 110 „vitează”, la M.Ap.N. „Bartoș este antiromân”, sub

motivația că aş organiza „o armată care, în caz de agresiune, ar acționa împotriva României”. Dacă ar auzi tata, s-ar răsuci în mormânt....

În 27 martie 1990, „bravii” oșteni au plecat spre București, la miting (e drept, numai o parte). Ne-am dus la gară după ei și le-am explicat că în 27 martie 1918, românii basarabeni făceau Unirea cu România. Cetățenii civili din Oradea și Beiuș au intervenit ca să-i lăsăm să plece acasă, căci vor apăra ei Ardealul. Au fost ofițeri care i-au implorat în genunchi să nu plece de la datorie pe peronul gării. Evident, s-au întors la arme! Trist episod! În anul 1995, într-o atmosferă de presiune psihologică, am fost numit la comanda Brigăzii 11 Mecanizate. A fost singura divizie din Trupele de uscat ale României care se transforma în brigadă (eșalon mai mic), în timp ce toate celelalte au avut șansa (efemeră) să se constituie în corpuri de armată (eșalon operativ-tactic). O parte dintre foștii comandanți au fost promovați rapid la eşaloanele superioare. Au rămas pe loc și ai nimănui mulți militari profesioniști competen

deosebi, în timpul evenimentelor din anii 1989-1990. Eu nu am cerut să fiu cel numit. Erau și alte opțiuni. La Statul Major General mi s-a spus că Oradea are nevoie de ofițeri cu deschidere către actul de cultură, către societatea civilă, competenți și demni. Slavă Domnului, Oradea nu ducea lipsă de asemenea valori. Fiind unul din cei mulți care au muncit în această mare unitate peste 20 de ani, noile responsabilități nu m-au luat prin surprindere.

Ca fost cercetaș și vânător de munte, ofițer de stat major într-o divizie de blindate de elită, am avut grijă ca relațiile interumane să fie cele firești, de camaraderie, ca fiecare să vină cu drag la locul de muncă și să se poată afirma ca personalitate distinctă. Nu am pedepsit pe nimeni și nu am făcut observații șefilor în fața subordonaților. Evident, criticile modului de rezolvare a situațiilor tactice (de luptă) le-am făcut și în prezența acestora, înțelegând că, pe lângă că au fost implicați, urmau să mai învețe pentru a fi promovați. Este momentul să recunosc că am comis câteva erori foarte grave: nu am fost slugă, cărăuș, nu mi-am cumpărat gradele și funcțiile cu peșcheșuri; nu am tolerat practicile foștilor și noilor securiști; nu am admis ingerința politicului în armată; nu am fost oltean (să mă scuze oltenii, ei știu ce am vrut să zic).

Împreună cu colectivul pe care l-am condus, am căutat și găsit soluții pentru eficientizarea lucrului comandamentelor. 111 Era perioada adaptării la exigențele unei noi coaliții politico-militare, NATO! Nu aveam nici un fel de emoții; valoarea excepțională a soldatului român ne-a dus în noua alianță și în nici un caz, politicienii. Dau un exemplu oarecum hilar: chinezii au inventat hârtia de calc, iar comandamentul Brigăzii 11 Mecanizate a trecut-o la capitolul „amintiri”. Cadrele militare tinere, înțelegând imperativul inexorabil al vremii, au făcut ca dezideratul „operativitate”, adică „aproape instantaneu”, să devină realitate. Folosind tehnologia avansată, toate compartimentele lucrau în timp real, cunoșteau situația din zona de operații și decizia comandantului, iar trupele puteau să reacționeze imediat. Așa am înțeles managementul modern, indiferent că în echipă erau ofițeri cu multă experiență sau mai tineri, maiștri militari, subofițeri, sergenți și soldați sau civili. Îndeosebi, acești civili m-au uluit. Munceau cu noi fără pauză și cu multă dăruire.

Vreau să aduc femeilor din fosta brigadă, acele cuvinte de frumoasă apreciere, pe care atunci nu le-am putut rosti. Ca și în viață, în armată, femeia este un camarad de nădejde! Vântul rece al destrucurării armatei a fost sesizat la timp. Am aprobat tuturor militarilor activi și civililor să urmeze cursurile instituțiilor de învățământ pentru care optau. Cei mai mulți dintre ei s-au integrat rapid într-o lume a concurenței. Mi s-a reproșat și acest lucru. Ce mai contează aceasta pe lângă faptul că unii foști colegi, ajunși în funcții înalte, au uitat cam repede că au plecat din Divizia 11 Mecanizată? Eroare umană? Sfântă simplitate! Iartă-i Doamne, că nu știu ce au făcut! Eu nu am fost un Moș Teacă, un cazarmagiu. Am intrat în luptă pe toate planurile și am plătit. Cel mai rău te doare/cuțitul pe la spate/și palma de la frate! Recunosc, pronia cerească, mi-a oferit șanse pe care nu le-am fructificat, crezând cu tărie că țara are nevoie de noi, aici, în Ardeal. Am fost convocat de către Șeful de Stat Major al Trupelor de Uscat, dl. general Nicolae Păștinică, pentru a accepta funcția de comandant al Școlii de Aplicație a Trupelor de

Uscat. Motivul? Experiența la trupe! Am refuzat. Domnii generali Eugen Bădălan și Viorel Bârloiu m-au propus la comanda Corpului 10 Armată (Iași) - general cu trei stele. Am considerat că eram prea tânăr pentru a conduce structuri militare atât de cunoscute și importante, pe care le-au comandat iluștri înaintași. Acum regret. Trebuia să încerc. Oricum, mulțumesc celor ce au avut încredere în valoarea marilor mei dascăli; meritul este al lor. În primul rând, al celor din Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc.

6

Apreciez că trebuie creionate câteva nuanțe din complexul proces de „încorporare”, a Brigăzii 11 Mecanizate în Corpul 7 Armată „General Nicolae Șova” cu atât mai mult cu cât a avut și aspecte mai puțin cunoscute. În situații de campanie, structurile militare trebuie să se integreze rapid în orice grupare impusă de nevoile operative. La pace e ceva mai greu. Divizia 11 Mecanizată, înființată în anul 1916, având un imens merit în făurirea României Mari și apărarea ei, ducând în ranițele soldaților pe eroii săi și faptele ce-i stau chezășie, înființa în anul 1968, Divizia 81 Mecanizată, cu orgolii și rivalități benefice capacității de luptă. Apoi fiica devine mamă, adică Divizia 81 Mecanizată se transformă în Corpul 7 Armată și ia în subordine Divizia 11 Mecanizată, pe care o face nepoată (adică brigadă). Am fost mereu suspectați că „suntem conduși de Cluj, prin București via Budapesta”. Ingerința Clujului a existat. În realitate, pe noi ne-a condus Corpul 7 Armată și sfânta datorie de ostaș. Problemele domniilor lor (ale comandamentului Corpului 7 Armată) au încetat în momentul când au constatat că valoarea corpului de cadre, tehnica de luptă, baza materială de instrucție, infrastructura și concepția modernă despre rolul oastei, situează Brigada 11 Mecanizată pe locul întâi în Corpul 7 Armată, iar comandamentul Armatei a 4-a, o aprecia la același loc în cadrul armatei. Însă, la noi, ca la nimeni! Dacă nu merge, schimbă, dacă merge, schimbă! În cutuma ostășească sunt rare situațiile în care să avem ocazia a ne pronunța asupra foștilor noștri șefi. Am avut mulți comandanți de valoare. Dacă aș avea dreptul să decorez pe unul pentru competență, cultură militară și tehnică, atunci neîndoielnic ar fi Comandantul Corpului 7 Armată „General Nicolae Șova”, domnul generalul Florian Caba. În acel an, 1997, am avut senzația că, toți care trebuiau să ne apere, au făcut un pas înapoi. Unul singur a făcut pasul fatidic: cel cu pumnalul. Adică Brutus! În acest context, după ce am luptat timp de 30 de ani cu prostia românească, am cerut personal, în audiență Șefului Marelui Cartier General, dl. general Constantin Degeratu, să-mi aprobe trecerea în rezervă. Am primit o pensie de 1.046.000 lei (un milion patruzeci și șase de mii lei), adică 104 lei noi și 60 de bani. Când am ieșit locotenent, în anul 1973 aveam 1853 lei. Așa se răsplătește în România loialitatea! Am fost învins temporar, într-un război pentru care nu am fost pregătit. Acesta se numește „Români contra Români”.

Am considerat necesar ca oamenii onești să cunoască, dacă mai era nevoie, calvarul oștirii, să se știe de ce elita intelectuală a fost închisă la Aiud și Sighet, de ce ea este mereu uitată: armata plătește enormele greșeli ale politicianilor. Prețul, însă, este prea mare. Este viața cetățenilor țării! Astfel, după 89 de ani, după imensul tribut de sânge vărsat pe altarele patriei și pe pământul Europei, glorioasa Divizie (Brigadă) 11, intră între copertile tratatelor de istorie și se retrage fără luptă, în muzee. Pașii ei îi aud doar cei ce dorm sub glie. Am un singur și dureros regret: Divizia 11 Infanterie s-a născut din dorul idealului nostru național, pentru ca și ea să așeze pe creștetul Carpaților perla ce lipsea din coroana României Mari: Unirea! S-a bătut în două războaie pentru gloria poporului român și a fost ștearsă din ordinea de bătaie a oștirii, fără să se achite integral de misiunea ei. Din vina românilor! Nădăjduiesc că exemplul sacrificiului, suferințele fraților dezrădăcinați (mai adesea din cauza proastei conduceri a țării), conjunctura politică, dar în deosebi spada fină a diplomației și înțelepciunea conducătorilor vor repara enormele anomalii și nedreptăți. Mă închin cu smerenie în fața jertfelor tuturor eroilor căzuți pe Câmpul de Glorie al Neamului Românesc, mă laud mereu căci am fost coleg cu ofițerii recunoscuți de societate ca minți strălucite și caractere demne sau cu acei foști „năsturei” s-au integrat în societatea civilă și au lucrat cu sârg pentru propășirea țării. Mă întorc mereu spre anii tinereții noastre și am o imensă mulțumire, căci Pronia Cerească m-a făcut să am parte de asemenea dascăli și colegi. De aceea, spun cu convingere „La mulți ani” promoției 1970 a Liceului Militar „Ștefan cel Mare”, din Câmpulung

Moldovenesc. Actualilor și viitorilor elevi le spun: Să fiți cel puțin la înălțimea celor care ne-au fost înaintași. În cei 70 de ani de viață am învățat că adevărul și dreptatea vor triumfa întotdeauna. Să urmăm povețele marelui patriot român Simion Bărnuțiu, „Mergeți cu poporul, de vreți să nu rătăciți !” Îmi exprim gratitudinea pentru toți camarazii în viață, onor celor aflați sub arme sau în rezervă. Eroilor, pioasă recunoștință.

*

7 Generația de la 1918 ne-a lăsat următoarea poruncă: „Spuneți generațiilor viitoare că noi am făcut suprema jertfă pe câmpurile de bătaie pentru reîntregirea neamului”. Aceasta este încrustată pe Monumentul Eroilor geniului (monumentul „Leul”, București). Rândurile mele sunt un semnal de alarmă tras de un absolvent în anul 1970 al Liceului Militar „Ștefan cel Mare” pentru generația actuală: „Luați aminte la jertfele date de poporul român în două războaie mondiale, când oștenii români au luptat alături și împotriva celor mai puternice armate ale lumii. În aceste cataclisme ale umanității, Țara Noastră nu fost atât de cumplit distrusă, cât a distrus vânzarea neamului nostru românesc de către găștile și haitele politice aflate la cârma statului în cei 32 de ani de așa-zisă democrație”.